

jeg siger, skal jeg tillade mig at henvise til Bestemmelserne i §§ 32 og 33 i Forordningen af 26de Juni 1844, hvad angaar Transportmassen og den Tid, i hvilken der skal kjøres. Forordningen angiver en død Vægt af 600 Pbd., hvilket omtrent svarer til 4 Tønder Savre, og er et overordentlig moderat Læs. Vægten af Militærpersoner, der beforders, ansættes til 150 Pund for hver (Latter). Sa, der staar ikke, at de skulle veie det, men der staar, at den Enkelte skal antages at veie 150 Pund, saaledes at 4 Personer altsaa udgjøre 600 Pund. Deraf følger, at man, naar man transporterer 4 Militærpersoner, ikke behøver at tage deres Bagage med; thi 600 Pund er den Vægt, man er pligtig at transportere. Hvad Tiden angaar, skal der med en saadan Vægt paa chausseerede Veie kjøres 1 Mil pr. Time, paa andre Veie 1 Mil i 1¼ Time, dog at passende Ufveigelser herfra kunne tillades, naar Transportens eller Veiens Bestaafenhed maatte gjøre det nødvendigt. Det er altsaa en ganske overordentlig ubetydelig Byrde; og det er en Byrde, som Landboerne efter min Mening ikke kunne have Noget imod, naar den er praktisk fornøden; thi Arbeidet kan gøres med meget tarvelige Befordringsmidler. En Mand, der har en Plag eller en Følhoppe — det er en overordentlig praktisk Sag — og som selv følger med, hvad ogsaa er praktisk, kan let udføre en saadan Transport paa en tilfredsstillende Maade og i den Tid, der forlanges; men naar man derimod tager et saadant Dyr, som aldrig har prøvet noget Sigtende, og spænder det for en Gispænderkarre, saa er det, skjøndt det forresten ikke faar noget videre Læs at trække, i sig selv en Maade at benytte det paa, som virkelig kan være ruinerende for Hesten og det enkelte Individ. Forsaa vidt man vil beholde Noget i Retning af militære Pligtkjørsler, kan jeg ikke negte, at jeg vilde anse det for meget ønskeligt at faae en Garanti for, dels at det sker saa lidt som muligt, og dels at man frafalder at benytte Forordningen paa den Maade, hvorpaa det nu sker, og som jeg virkelig ikke tror har Hjemmel i selve Forordningens Bestemmelser. Det er ganske vist let at se, at dette vil komme til at gaa ud over Finantsloven. I Krigstid er det klart nok, at man har fast Bepænding til disse Kjøretrier, men i Fredstid vil man ikke anstaa fast Bepænding, og man tager da Naturalarbeide. Det kunde naturligtvis gaa ganske let, hvis man tog Hestene, naar man kom i Land i Sylland, beholdt dem til Viborg, og derpaa lod dem gaa tilbage; derfor vilde der praktisk ikke være Noget i Veien; men det vilde naturligtvis volde en langt større Udgift, end Transporten medfører, naar Kommunen faar, netop hvad Loven tilligger. Det vilde altsaa volde en yderligere Udgift paa Finantsloven, og man kan ikke vide, om dette vilde være videre velkommen. Det er ikke saa sjældent, at man ube i Kommunerne har den Anskuelse, at

Pligtdagen, der er saa nøieregnende med Finantsloven, ikke er saa bange for at lægge Udgifter over paa Kommunerne. Jeg kan naturligvis ikke vedkjende mig denne Anskuelse, især da jeg har den Ære at sidde her; men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, at det ganske vist er Dnsket, at Staten bærer den Udgift, hvormed her er Tale, og befrier Individerne for en Udgift, som er en Ubillighed imod dem, og som kan medføre virkelige, materielle Tab for de Enkelte. Jeg haaber, at vi let kunne blive enige derom, og jeg beder ogsaa det, jeg har sagt, ikke saa meget opfattet som en Anse. Jeg har kun villet tillade mig at gjøre opmærksom paa et faktisk Forhold, som jeg benytter den Tilfældighed, at jeg sidder her, til at omtale, og som jeg haaber, at Administrationen vil se at faae afhjulpen. Ved at gjøre dette, altsaa stille sig noget mere facil, vil den vistnok have lettere ved at bevare de militære Kjørsler, end naar den vedbliver at beholde den nuværende Ordning.

K. Petersen: Sa, jeg kan ligesom den ærede foregaaende Taler begynde med at indrømme, at den foreliggende Lov er et Fremskridt, idet den gaar ud paa at have Naturalarbeidet eller det saakaldte Pligtarbeide og indføre Betalingsarbeide. Men efter at jeg har sagt dette, maa jeg dog tillade mig at udtale nogen Tvivl om, at det, der er foreslaaet, virkelig lader sig gennemføre i Praxis i hele dets Udfærdning. Loven er jo ganske vist en overordentlig stort Fremskridt, for det Første hvad Opsynet med Snekastningsvæsenet angaar. Vi have nemlig lige siden 1857 været noget uheldigt stillede i dette Punkt, idet man ikke paa alle Steder har været paa det Rene med, om det var Sognekogden alene, der skulde paase Snekastningsarbeidets rette Udførelse, eller om der var nogen Berettigelse til at udnævne Snekogder og nogen Forpligtelse til at fungere som Snekoged. Denne Usikkerhed hæves ved Loven, idet denne bestemmer, haad jeg anser for overordentlig vigtigt, at der skal udnævnes Snekogder. Det er fremdeles et stort Fremskridt, men forresten Noget, som vi allerede kjende i Sognekommunerne, at Kommunen kan deles i flere Snekastningsdistrikter. Hidtil have nemlig i alt Fald de fleste Kredse været for store, og derved er en Del Arbeidskraft gaaet spildt, idet der ikke alene er blevet samlet for mange Følk paa det enkelte Sted, men Følkene tillige have havt for langt at gaa til Arbejdsstedet og for langt at gaa fra det ene Arbejdssted paa Veien til det andet. Alt dette kan nu hæves ved Loven, der stiller den Bestemmelse i Spidsen, at hver Kommune skal udgjøre et Snekastningsdistrikt. Men dernæst hedder det, at det skal være overladt Amtsrådet efter Indstilling af Sognerådet at dele Distriktet i flere eller færre Arbejds kredse, og her møder os altsaa den samme Besynderlighed, havde jeg nær sagt, som ogsaa ellers møder i de kommunale For-